

Dubbel gevoel..

Wat vliegt de tijd stiekem toch snel voorbij. Zo zijn we al een aantal maanden “gevangen” door COVID19.

Maanden zijn voorbij gegaan met streamline-, audio-, liturgie voor huisdiensten en live uitzendingen van de erediensten die door voorgangers werden gegeven. Nu zijn er gelukkig alweer gemeentes met het door de Synode uitgegeven protocol weer begonnen met erediensten in de kerkgebouwen. Wat fijn!

Helaas hebben een aantal mensen onder ons in deze periode ook afscheid moeten nemen van hun dierbaren. Dit heeft in mijn beleving en ik kan me zo voorstellen ook bij u, met dubbele gevoelens plaatsgevonden. Het gemis van bijv. een “Malam Penghiburan” of een condoléance zoals wij die gewend zijn. En daarom wil ik graag even stilstaan bij dit moment en het volgende met u delen.

Veel aspecten van het leven hebben twee kanten. Kanten die tegenover elkaar staan en als positief en/of negatief te ervaren zijn. Zoals licht en donker, geluk en pech en voorspoed en tegenspoed. Ze horen bij elkaar, het ene bestaat nooit zonder het andere.

Bijzonder vind ik de samenhang van blijheid en verdriet, wanneer ik denk aan de emotionele waarde daarvan in de relatie tussen mensen. Als er bijvoorbeeld iemand die je dierbaar is overlijdt dan ben je natuurlijk verdrietig, misschien zelfs wanhopig verdrietig. Denkend aan al die mooie herinneringen. Het was fijn, je hield van elkaar en daar komt dan ineens een einde aan. En als verlies onverwachts komt is dat lastig te bevatten en extra pijnlijk. Ondanks dat je wist ooit een keer afscheid van elkaar te moeten nemen. In veel situaties kun je daarom ook met dat verdriet toch zeggen 'het is goed zo'.

Na zoveel liefde met elkaar gedeeld te hebben, komt er dan toch een einde aan. Eigenlijk ervaar je een dubbel gevoel. Intens verdrietig, maar tegelijkertijd ook blij omdat je eerder zo gelukkig was samen. Hoewel je die dubbele gevoelens op dat moment van het verlies niet zo makkelijk kunt plaatsen ben je er dankbaar voor, maar toch...

Het leven wordt ons gegeven in zijn totaliteit en eens zal je afscheid moeten nemen van iemand die je dierbaar is. Natuurlijk weten we dat wanneer je het leven en het geluk accepteert, daar ook het accepteren van de pijn van het verlies van een dierbare bij hoort. Intens verdriet betekent ook dat je samen iets moois, iets kostbaars en iets liefdevols hebt mogen ervaren. Helaas is het samen ervaren nu voorbij, maar heb je het mooie van het leven - de liefde - wel samen gedeeld. De liefde vormt hierin de essentie van ons bestaan. Daar mag je dankbaar voor zijn, want ik weet zeker dat je dat niet had willen missen! Het leven heeft zijn waarde door de liefde. Liefde ontvangen uit Gods hand. Misschien zou je zelfs wel kunnen zeggen dat het

verdriet een vorm of een uiting van dankbaarheid weergeeft van wat je samen gehad hebt. Essentieel is voor mij, de liefde die wij vanuit onze geloofsbeleving ervaren.

Onlangs las ik:

'God staat bij verdriet/leed naast je, maar met lege handen. Hij kan er ook niets aan doen.

Maar Hij biedt Zijn schouder aan om op te rusten en om je te steunen'.

Voorbij het verdriet en verborgen onder je tranen vind je de kracht om het verlies te aanvaarden, en de steun om door te gaan. Gods liefde is tijdloos en onvergankelijk. Zijn liefde kent geen begin en geen einde, maar zal je altijd begeleiden. Bij voorspoed en bij tegenspoed is deze liefde beschikbaar en manifesteert zich in mensen. Deze liefde mogen we altijd aan elkaar doorgeven. Maar vooral als je naaste in een moeilijke periode verkeert is dat van grote waarde. De steun, een arm om je heen wanneer je zelf in een verdrietige periode zit geeft je een gevoel van verbondenheid met elkaar en dus met onze Schepper. Naast het verdriet, een blij en warm gevoel.

Maar laat je niet leiden door je emoties. Maak je niet druk om iets waar je zelf geen invloed op hebt. Leef vandaag. De dag van morgen zorgt wel voor zichzelf. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen last (Matteüs 6:34).

En vraag jezelf eens zonder context ook eens af, ben ik voor God niet veel meer waard dan de vogels in de lucht?

Salam dan Hormat,

Dantes Pattiselanno-Latumaelissa